



"Siinä veti suurimman huomion puoleensa Simuna Pernun listä ruuninkarva orivarsa Panu. Se oli nyt jo 150 cm korkea ja ollen hyvässä lihassa näytti se ruumiillisesti verrattain kehittyneeltä..." Kysymys ei kuitenkaan ole eikä ollut tämän ruuninkarvan Panun kättenkohonnasta, vaan Oulun — varsanäyttelystä armon vuonna 1905. Lainattu Suomen Urheilulehti on päivätty syyskuuksi, on 7:s numero. Varsa-artikkelin kirjoittaja ei ole sen vähäisempi herra kuin Porthan, ei kuitenkaan

Henrik, vaan koruttomasti vain L. Ja kysymys on Oulunläänin Hevosystäväinseuran näyttelyistä. Melkein saman arvoiseksi Simunan varsan kanssa "pantiin J. Arvolan Limingasta myös ruuninkarva siimasekka tammavarsa... Kolmannelle sijalle tuli Herra E. W. Pentzin'in, Limingasta liinakko laukkipää..." Vilahtelee muitakin tuttuja ja puolittuja nimiä, tehtailija H. Ern. Aström Oulusta, Benjam Isola "Oulun Salosta". Hauskoja nimiä hevoisillakin, Huliviili, Remmipoika...

Kirjoittamiseni Saki Hevonpäästä vahvautti ainakin pari vanhaa herraa. Posti toi mielenkiintoisen leikkeen Tuirasta, muistikirjoituksen Sakista, ja opetusneuvos Erkki Tuomikoski soittaa pirautti, että Hevonpään isä opettaja Gråsten valittiin jo 1887 Ouluun Kajaanintullin opettajaksi. Toiste lisää. Hevonpään perään minä noita urheilulehtiä lähdin penkomaan päätyväkseni hevosiin. Paljon muutakin hauskaa löytyi, totta kai vanhoista Wilskmanin vuosikertoista. Tuli siihen lapsenlapsikin, joka harrastustensa puolesta voisi olla vaikka poika. Hoksasi kohta, mitä on "kättenkohonta tangolla". Ja kun katsottiin, mihin se liittyi, todettiin, että hän olisi kyllä käsinkohonnan puolesta urheilumaisteri, maisteriin mallia 05 vaadittiin nimittäin 14 kertaa. Vanhalta maisterilta se ei onnistunut vihreässä nuoruussakaan. Sen sijaan arvoitukseksi olisivat selityksittä jääneet diskonheitto, häkkijuoksu ja stafetti (juoksu). Urheilumaistereita ja -kandidaatteja "leivottiin" vuosittaisissa urheilupromootioissa, joissa kandidaatit ja maisterit aina kantoiivat arvomerkkinsä (tähdet) näkyvissä. 1906-vuoden promootioista kuitenkin kieppi ja kättenkohonta jätettiin pois (kuusi ääntä viittä vastaan).

Keneksikähän liminkalaiset tunnistavat nimimerkin K.K-nen? Näin hän aloitti Voimisteluriennot Limingassa: "Limin-



ka, jonka monet luulevat olevan aivan pimeimmässä ja perimmässä Pohjolassa, mutta joka kartasta katsoen on juuri keskellä Suomea — sanotaan Pohjois-Pohjanmaan henkiseksi keskustaksi." Perusteluina esitetään maakunnan vanhin kansakoulu, vanhin kansanopisto, vanhin nuorisoseura ja ensimmäinen ja ainoa laulu- ja soittojuhla. Ja ensimmäisenä se kulki voimisteluriennossakin, vaikka: "Maalaisväestöstä ei voi eikä pidä mestarivoimistelijoihin odottaakaan, sillä työ kangistaa ruumiin; mutta hyvä on, kun vain asianharrastus saadaan viereille." Nimimerkki toteaa siten, että kansanopistolla oli jo useana vuonna ollut amatöörimies- ja naisryhmänsä ja että edellisenä keväänä 1905 oli herännyt nuorisoseuroissakin kysymys voimisteluosastojen perustamisesta. Toimeen oli tartuttu niin

riipeästi, että ryhmät olivat voineet esiintyä jo seuran vuosijuhlassa heinäkuun 9:ntenä. Naisten harjoittamisesta oli huolehtinut apteekkarin rouva A. Geitel ja miesten seuran esimies opettaja P. Tapio. Myös pikkutyttösiin oli tarttunut "voimistelutauti", ja neiti Lahja Punntala, kansanopiston naisvoimistelijain johtaja, oli muodostanut kirkonkylän tyttösiistä pirteän 10-henkisen parven.

"Voimahenki" oli siis herännyt Limingassa. "Leimahtakoon se innonliekiksi ja syytäköön tulta syrjemmällekin." Näin K.K-nen.

Vieläköhän noista parvilaisista joku on joukossamme?

Katsokaapa tyttöjen voimistelupukuja nuorisoseuran kuvassa (tuo, jossa tytöt oikealla) kuin myös kansanopiston kuvassa! Molemmat on aikanaan ottanut F. Suomela, Oulu.

